LEGE nr. 16 din 17 martie 2017 privind detaşarea salariaţilor în cadrul prestării de servicii transnaţionale

(la data 21-mar-2017 actul a fost promulgata de Decretul 301/2017)

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I: Dispoziţii generale

Art. 1

(1) Prezenta lege instituie un cadru comun de dispoziţii, măsuri şi mecanisme de control, aplicabile pe teritoriul României detaşării salariaţilor în cadrul prestării de servicii transnaţionale, inclusiv măsurile de prevenire şi sancţionare a oricărui abuz ori a eludării acestora.

(2) Prevederile prezentei legi urmăresc garantarea unui nivel adecvat de protecţie a salariaţilor detaşaţi în cadrul prestării de servicii transnaţionale, în special asigurarea respectării aplicării clauzelor şi condiţiilor de încadrare în muncă prevăzute de legislaţia naţională, în conformitate cu prevederile art. 6, facilitând în acelaşi timp exercitarea libertăţii de a presta servicii pentru prestatorii de servicii, promovând un climat de concurenţă loială între aceştia din urmă şi sprijinind astfel funcţionarea pieţei interne.

(3) Prezenta lege nu afectează exercitarea drepturilor fundamentale, astfel cum sunt recunoscute în legislaţia naţională, precum şi la nivelul Uniunii Europene, inclusiv libertatea şi dreptul la grevă sau de a întreprinde acţiuni care ţin de relaţiile de muncă, în conformitate cu legislaţia naţională.

(4) Prevederile prezentei legi nu afectează dreptul de a negocia, de a încheia, de a pune în aplicare contracte colective de muncă şi de a desfăşura acţiuni colective, în conformitate cu legislaţia naţională.

Art. 2

(1) În sensul prezentei legi, termenii şi expresiile de mai jos au următoarele semnificaţii:

a) *stat membru* - orice stat membru al Uniunii Europene sau al Spaţiului Economic European;

b) *salariat detaşat pe teritoriul României* - salariatul unui angajator stabilit pe teritoriul unui stat membru, altul decât România, sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene, care în mod normal lucrează într-un alt stat decât România, dar care este trimis să lucreze pentru o perioadă de timp limitată pe teritoriul României, atunci când angajatorul ia una dintre măsurile prevăzute la art. 5 alin. (1);

c) *salariat detaşat de pe teritoriul României* - salariatul unui angajator stabilit pe teritoriul României, care în mod normal lucrează în România, dar care este trimis să lucreze pentru o perioadă de timp limitată pe teritoriul unui stat membru, altul decât România, sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene, atunci când angajatorul ia una dintre măsurile prevăzute la art. 5 alin. (2);

d) *detaşare transnaţională* - situaţia în care o întreprindere stabilită într-un stat membru sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene, în cadrul prestării de servicii transnaţionale, detaşează pe teritoriul altui stat membru salariaţi cu care are stabilite raporturi de muncă, în situaţiile reglementate de art. 5;

e) *salariul minim aplicabil pe teritoriul României pentru salariatul detaşat pe teritoriul României* este cel prevăzut de legislaţia română şi/sau contractul colectiv de muncă încheiat la nivel sectorial, cu aplicabilitate extinsă la întreg sectorul de activitate, conform prevederilor legale;

f) *salariul minim aplicabil pe teritoriul unui stat membru sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene, pentru salariatul detaşat de pe teritoriul României* este cel definit de legislaţia şi/ori practica statului membru, altul decât România, sau Confederaţiei Elveţiene, pe teritoriul căruia/căreia este detaşat salariatul;

g) *cheltuieli generate de detaşare* - orice cheltuieli cu transportul, cazarea şi masa, efectuate în scopul detaşării;

h) *indemnizaţie specifică detaşării transnaţionale* - indemnizaţia destinată să asigure protecţia socială a salariaţilor acordată în vederea compensării inconvenienţelor cauzate de detaşare, care constau în îndepărtarea salariatului de mediul său obişnuit;

i) *autoritate competentă* - o autoritate sau un organism desemnat de un stat membru sau de Confederaţia Elveţiană să îndeplinească funcţii şi atribuţii cu privire la aplicarea legislaţiei naţionale referitoare la detaşarea transnaţională a salariaţilor în cadrul prestării de servicii;

j) *autoritate solicitantă* - autoritatea competentă dintr-un stat membru care transmite o cerere de asistenţă, de informare, de notificare sau de recuperare a unei sume provenite din sancţiuni financiare administrative, astfel cum este prevăzută la art. 29-46;

k) *autoritate solicitată* - autoritatea competentă dintr-un stat membru căreia îi este adresată o cerere de asistenţă, de informare, de notificare sau de recuperare a unei sume provenite din sancţiuni financiare administrative, astfel cum este prevăzută la art. 29-46;

l) *stat membru gazdă* - statul membru sau Confederaţia Elveţiană pe teritoriul căruia este detaşat un salariat în cadrul unei prestări de servicii transnaţionale, de către o întreprindere stabilită pe teritoriul altui stat membru;

m) *stat membru de stabilire* - statul membru sau Confederaţia Elveţiană în care este stabilită întreprinderea care, în cadrul prestării de servicii transnaţionale, detaşează pe teritoriul altui stat membru salariaţi cu care are stabilite raporturi de muncă;

n) *sistemul de informare al pieţei interne* - instrumentul electronic furnizat de Comisia Europeană pentru a facilita cooperarea administrativă dintre autorităţile competente ale statelor membre şi dintre autorităţile competente ale statelor membre şi Comisia Europeană, definit în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European şi al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieţei interne şi de abrogare a Deciziei 2008/49/CE a Comisiei ("Regulamentul IMI"), denumit în continuare Sistemul IMI;

o) *sancţiune financiară administrativă* - orice sancţiune pecuniară, inclusiv taxe şi suprataxe aplicate unei întreprinderi prevăzute la art. 3 lit. b), conform actelor normative şi procedurilor statului membru, altul decât România pe teritoriul căruia se desfăşoară activitatea, de către autorităţile competente din alte state membre sau confirmate de către organisme administrative ori judiciare sau, după caz, care decurg din hotărâri ale instanţelor competente şi care sunt legate de nerespectarea prevederilor Directivei 96/71/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detaşarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii ori ale Directivei 2014/67/UE a Parlamentului European şi a Consiliului din 15 mai 2014 privind asigurarea respectării aplicării Directivei nr. 96/71/CE privind detaşarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii şi de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1.024/2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieţei interne ("Regulamentul IMI");

p) *lanţ de subcontractare* - relaţia contractuală civilă între o entitate juridică denumită contractant şi o entitate juridică denumită subcontractant, între care există raporturi juridice directe privind prestarea unor servicii;
q) *întreprindere* - orice formă de organizare a unei activităţi economice, autorizată, potrivit legislaţiei în vigoare în statul membru de stabilire, să desfăşoare activităţi de producţie, comerţ sau prestări de servicii, în scopul obţinerii de venituri în condiţii de concurenţă;
r) *grup de întreprinderi* - două sau mai multe întreprinderi recunoscute ca fiind afiliate, potrivit alin. (4);
s) *întreprindere utilizatoare* - orice persoană fizică sau juridică pentru care şi sub supravegherea şi conducerea căreia munceşte temporar un salariat;
ş) *fişe de ţară* - chestionar standard, publicat pe site-ul Comisei Europene, conţinând informaţii cu privire la regulile naţionale specifice fiecărui stat membru cu privire la detaşarea transnaţională a salariaţilor;
t) *lucrări de montaj iniţial şi/sau de primă instalare a unui bun* - procedura de lucru prin care un bun este instalat şi pus în funcţiune;
ţ) *cooperare administrativă* - activitatea în colaborare a autorităţilor competente ale statelor membre sau a autorităţilor competente ale statelor membre şi a Comisiei Europene, prin schimbul şi prelucrarea de informaţii, inclusiv prin notificări şi alerte ori prin furnizarea de asistenţă reciprocă, inclusiv pentru rezolvarea problemelor, în scopul unei mai bune aplicări a dreptului Uniunii Europene, în conformitate cu prevederile art. 5 lit. b) din Regulamentul (UE) nr. 1.024/2012;
u) *instrumentul uniform de recuperare* - formular standard utilizat în cadrul Sistemului IMI pentru formularea şi transmiterea unei cereri de recuperare a unei sume provenite din sancţiuni financiare administrative de către autoritatea solicitantă a unui stat membru, în conformitate cu prevederile art. 29-46;
v) *instrumentul uniform de comunicare* - formular standard utilizat în cadrul Sistemului IMI pentru formularea şi transmiterea unei cereri de comunicare a unei sancţiuni financiare administrative de către autoritatea solicitantă a unui stat membru, în conformitate cu prevederile art. 29-46;
w) *coordonator naţional IMI* - autoritatea desemnată de un stat membru pentru a îndeplini sarcinile de sprijin necesare pentru funcţionarea eficientă a Sistemului IMI în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1.024/2012.
(2) În sensul prezentei legi, noţiunea de salariat este cea reglementată potrivit prevederilor Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.
(3) Pe întreaga perioadă a detaşării, salariatul îşi va păstra raportul de muncă direct cu angajatorul care l-a detaşat.
(4) În sensul prezentei legi, este recunoscută ca fiind afiliată direct sau indirect unei alte întreprinderi o întreprindere care îndeplineşte cel puţin una dintre următoarele condiţii:
a) deţine majoritatea capitalului subscris al celeilalte întreprinderi;
b) controlează majoritatea voturilor ataşate acţiunilor emise de cealaltă întreprindere;
c) poate numi mai mult de jumătate dintre membrii consiliului de administraţie, de conducere sau de supraveghere al celeilalte întreprinderi;
d) este administrată pe o bază comună cu cealaltă întreprindere de către o altă întreprindere.

CAPITOLUL II: Domeniul de aplicare

Art. 3

Prevederile prezentei legi se aplică:
a) întreprinderilor stabilite pe teritoriul unui stat membru, altul decât România, sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene care, în cadrul prestării de servicii transnaţionale, detaşează pe teritoriul României salariaţi cu care au stabilite raporturi de muncă în condiţiile prevăzute la art. 5 alin. (1);
b) întreprinderilor stabilite pe teritoriul României care, în cadrul prestării de servicii transnaţionale, detaşează, pe teritoriul unui stat membru, altul decât România, sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene, salariaţi cu care au stabilite raporturi de muncă, în condiţiile prevăzute la art. 5 alin. (2).

Art. 4

Prezenta lege nu se aplică personalului navigant al întreprinderilor din marina comercială.

Art. 5

(1) Prezenta lege se aplică în situaţia în care întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. a) iau decizia punerii în aplicare a uneia dintre următoarele măsuri cu caracter transnaţional:
a) detaşarea unui salariat pe teritoriul României, în numele întreprinderii şi sub coordonarea acesteia, în cadrul unui contract încheiat între întreprinderea care face detaşarea şi beneficiarul prestării de servicii care îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul României, dacă există un raport de muncă, pe perioada detaşării, între salariat şi întreprinderea care face detaşarea;
b) detaşarea unui salariat la o unitate sau la o întreprindere care aparţine grupului de întreprinderi, situată pe teritoriul României, dacă există un raport de muncă, pe perioada detaşării, între salariat şi întreprinderea care face detaşarea;
c) punerea la dispoziţie a unui salariat, de către un agent de muncă temporară, la o întreprindere utilizatoare stabilită sau care îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul României, dacă există un raport de muncă, pe perioada detaşării, între salariat şi agentul de muncă temporară.
(2) Prezenta lege se aplică în situaţia în care întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. b) iau decizia punerii în aplicare a uneia dintre următoarele măsuri cu caracter transnaţional:
a) detaşarea unui salariat de pe teritoriul României, în numele întreprinderii şi sub coordonarea acesteia, în cadrul unui contract încheiat între întreprinderea care face detaşarea şi beneficiarul prestării de servicii care îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul unui stat membru, altul decât România, sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene, dacă există un raport de muncă, pe perioada detaşării, între salariat şi întreprinderea care face detaşarea;
b) detaşarea unui salariat de pe teritoriul României la o unitate sau la o întreprindere care aparţine grupului de întreprinderi, situată pe teritoriul unui stat membru, altul decât România, sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene, dacă există un raport de muncă, pe perioada detaşării, între salariat şi întreprinderea care face detaşarea;
c) punerea la dispoziţie a unui salariat, de către un agent de muncă temporară, la o întreprindere utilizatoare stabilită sau care îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul unui stat membru, altul decât România, ori pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene, dacă există un raport de muncă, pe perioada detaşării, între salariat şi agentul de muncă temporară.

Art. 6

Salariaţii detaşaţi pe teritoriul României în cadrul prestării de servicii transnaţionale beneficiază, indiferent de legea aplicabilă raportului de muncă, de condiţiile de muncă prevăzute de legislaţia română şi/sau de contractul colectiv de

muncă încheiat la nivel sectorial, cu aplicabilitate extinsă la întreg sectorul de activitate, conform prevederilor legale, cu privire la:
a) durata maximă a timpului de muncă şi durata minimă a repausului periodic;
b) durata minimă a concediilor anuale plătite;
c) salariul minim definit potrivit art. 2 alin. (1) lit. e), inclusiv compensarea sau plata muncii suplimentare;
d) condiţiile de punere la dispoziţie a salariaţilor de către agenţii de muncă temporară;
e) sănătatea şi securitatea în muncă;
f) măsurile de protecţie aplicabile condiţiilor de muncă pentru femeile însărcinate sau pentru cele care au născut recent, precum şi pentru copii şi tineri;
g) egalitatea de tratament dintre bărbaţi şi femei, precum şi alte dispoziţii în materie de nediscriminare.

Art. 7

(1) În scopul identificării situaţiilor de detaşare transnaţională şi pentru a preveni abuzurile şi eludările dispoziţiilor prezentei legi, Inspecţia Muncii, prin inspectoratele teritoriale de muncă, realizează o evaluare de ansamblu a tuturor elementelor faptice care caracterizează o detaşare transnaţională, în special a:
a) elementelor faptice care caracterizează activităţile desfăşurate de către întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. a) în statul membru în care acestea sunt stabilite şi, atunci când este necesar, în România;
b) elementelor faptice care caracterizează munca şi situaţia salariatului detaşat pe teritoriul României.
(2) Evaluarea de ansamblu prevăzută la alin. (1) se realizează în cadrul controalelor efectuate de către inspectoratele teritoriale de muncă, pentru fiecare situaţie de detaşare transnaţională.
(3) Elementele faptice prevăzute la alin. (1) au următoarele caracteristici:
a) sunt destinate să ofere asistenţă inspectoratelor teritoriale de muncă în cadrul verificărilor şi controalelor efectuate;
b) sunt factori orientativi în evaluarea de ansamblu care se realizează de către inspectoratele teritoriale de muncă în activitatea de verificare şi control şi nu pot fi luate în considerare separat;
c) nu trebuie îndeplinite cumulativ pentru fiecare caz de detaşare transnaţională, evaluarea acestora adaptându-se fiecărui caz în parte şi luând în considerare particularităţile situaţiei; nerespectarea unuia sau a mai multora dintre ele nu exclude în mod automat posibilitatea ca o situaţie dată să fie caracterizată drept situaţie de detaşare.
(4) Elementele faptice prevăzute la alin. (1) lit. a) au rolul de a stabili dacă o întreprindere exercită în mod efectiv activităţi semnificative, altele decât cele interne de gestionare şi/sau administrative în statul membru de stabilire sau în Confederaţia Elveţiană, având ca perioadă de referinţă un interval de timp de un an anterior datei efectuării controlului.
(5) Elementele faptice prevăzute la alin. (1) lit. b) au rolul de a evalua dacă un salariat care îşi desfăşoară activitatea în mod obişnuit pe teritoriul unui stat membru, altul decât România, sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene este detaşat temporar pe teritoriul României.
(6) Elementele faptice prevăzute la alin. (1) sunt luate în considerare de către inspectoratele teritoriale de muncă în cadrul controlului şi pentru a stabili dacă o persoană are calitatea de salariat, în conformitate cu legislaţia română, inclusiv pentru a identifica posibile cazuri de declarare a unui salariat detaşat ca exercitând activităţi independente în scopul eludării prevederilor prezentei legi.
(7) În realizarea evaluării prevăzute la alin. (6), inspectoratele teritoriale de muncă au în vedere şi aspecte legate de executarea lucrărilor, de subordonarea şi de remunerarea salariatului, indiferent de modalitatea de exprimare a acordului de voinţă a părţilor în cadrul raporturilor de muncă.
(8) Elementele faptice prevăzute la alin. (1) sunt stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 8

Salariaţii detaşaţi de pe teritoriul României în cadrul prestării de servicii transnaţionale beneficiază, indiferent de legea aplicabilă raportului de muncă, de condiţiile de muncă stabilite prin acte cu putere de lege, acte administrative, prin convenţii colective sau sentinţe arbitrale de generală aplicare, valabile în statul membru, altul decât România, sau în Confederaţia Elveţiană, pe teritoriul căruia/căreia sunt prestate serviciile, cu privire la:
a) durata maximă a timpului de muncă şi durata minimă a repausului periodic;
b) durata minimă a concediilor anuale plătite;
c) salariul minim definit potrivit art. 2 alin. (1) lit. f), inclusiv compensarea sau plata muncii suplimentare;
d) condiţiile de punere la dispoziţie a salariaţilor de către agenţii de muncă temporară;
e) sănătatea şi securitatea în muncă;
f) măsurile de protecţie aplicabile condiţiilor de muncă pentru femeile însărcinate sau pentru cele care au născut recent, precum şi pentru copii şi tineri;
g) egalitatea de tratament dintre bărbaţi şi femei, precum şi alte dispoziţii în materie de nediscriminare.

Art. 9

Personalului angajatorilor stabiliţi pe teritoriul României, care efectuează operaţiuni de transport internaţional, fiind trimis să lucreze pentru o perioadă de timp limitată pe teritoriul unui stat membru, altul decât România, sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene, şi care nu se încadrează în situaţiile prevăzute la art. 5 alin. (2), i se aplică prevederile art. 43 din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi beneficiază de drepturile prevăzute la art. 44 alin. (2) din aceiaşi act normativ.

Art. 10

(1) Prevederile art. 6 lit. b) şi c) nu se aplică în cazul lucrărilor de montaj iniţial şi/sau de primă instalare a unui bun, activităţi care fac parte integrantă dintr-un contract de furnizare de bunuri, sunt necesare pentru punerea în funcţiune a bunului furnizat şi sunt executate de salariaţi calificaţi şi/sau specializaţi ai întreprinderii furnizoare, dacă durata detaşării este de cel mult 8 zile.
(2) Durata detaşării transnaţionale se calculează pe baza unei perioade de referinţă de un an de la data începerii acesteia. La calculul duratei detaşării transnaţionale se iau în considerare perioadele anterioare în care postul a fost ocupat de un salariat detaşat în cadrul prestării de servicii transnaţionale.
(3) Excepţia prevăzută la alin. (1) nu se aplică activităţilor din domeniul construcţiilor, care vizează construirea, repararea, întreţinerea, modificarea sau demolarea clădirilor, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

Art. 11

Orice indemnizaţie specifică detaşării transnaţionale este considerată parte a salariului minim, în măsura în care nu este

acordată cu titlu de rambursare a cheltuielilor generate de detaşare, respectiv cheltuielile de transport, cazare şi masă.

Art. 12

(1) În situaţia în care legislaţia statului membru sau a Confederaţiei Elveţiene, în care este stabilită întreprinderea prevăzută la art. 3 lit. a), prevede condiţii de muncă mai favorabile, are prioritate legislaţia respectivă.

(2) În situaţia în care legislaţia română prevede condiţii de muncă mai favorabile decât condiţiile prevăzute în legislaţia statului membru sau a Confederaţiei Elveţiene, pe teritoriul căruia/căreia sunt detaşaţi lucrătorii români, are prioritate legislaţia română.

Art. 13

Întreprinderile care nu sunt stabilite pe teritoriul unui stat membru sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene şi care detaşează salariaţi pe teritoriul României nu pot beneficia de un tratament mai favorabil decât întreprinderile stabilite într-un stat membru sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene.

CAPITOLUL III: Autorităţile competente şi cooperarea administrativă

Art. 14

(1) În scopul punerii în aplicare a prevederilor prezentei legi, Inspecţia Muncii este autoritatea competentă având atribuţii de birou de legătură, care asigură îndeplinirea obligaţiei de cooperare administrativă cu autorităţile competente din statele membre sau din Confederaţia Elveţiană.

(2) În termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Inspecţia Muncii comunică autorităţilor competente din celelalte state membre sau din Confederaţia Elveţiană, precum şi Comisiei Europene informaţii referitoare la calitatea sa de autoritate competentă cu atribuţii de birou de legătură.

(3) Cooperarea administrativă prevăzută la alin. (1) se realizează de către Inspecţia Muncii cu respectarea dispoziţiilor Regulamentului (UE) nr. 1.024/2012, exercitând rolul prevăzut la art. 5 lit. f) din acest regulament.

Art. 15

(1) În cadrul cooperării administrative, Inspecţia Muncii răspunde cererilor motivate de informare ale autorităţilor competente din alte state membre şi din Confederaţia Elveţiană şi efectuează verificări şi acţiuni de contrai cu privire la situaţiile de detaşare transnaţională prevăzute la art. 5 alin. (2), inclusiv cu privire la orice nerespectare sau abuz în ceea ce priveşte normele aplicabile privind detaşarea transnaţională.

(2) Cererile de informare prevăzute la alin. (1) pot viza şi furnizarea de informaţii privind stabilirea pe teritoriul României, buna conduită şi încălcarea de către întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. b) a normelor aplicabile privind detaşarea transnaţională a salariaţilor.

(3) În cazul întâmpinării unor dificultăţi în a răspunde unei cereri de informare sau în a efectua verificări şi acţiuni de control, Inspecţia Muncii informează fără întârziere autoritatea competentă solicitantă, în vederea găsirii unei soluţii.

(4) În cazul în care Inspecţia Muncii întâmpină probleme persistente referitoare la schimbul de informaţii din cadrul cooperării administrative sau un refuz permanent de a oferi informaţii din partea autorităţilor competente din alte state membre, aceasta informează Comisia Europeană, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de coordonator naţional IMI.

Art. 16

Inspecţia Muncii furnizează informaţiile solicitate de către autorităţile competente din statele membre sau de către Comisia Europeană prin mijloace electronice, cu respectarea următoarelor termene:

a) în maximum două zile lucrătoare de la primirea cererii, în special în ceea ce priveşte verificarea existenţei stabilirii întreprinderii prevăzute la art. 3 lit. b) pe teritoriul României, în cazuri urgente, motivate şi detaliate în cerere, şi care necesită doar consultarea de registre naţionale;

b) în maximum 25 de zile lucrătoare de la primirea cererii, în cazul tuturor celorlalte cereri de informare, cu excepţia cazului în care autorităţile competente stabilesc de comun acord un termen mai scurt de răspuns.

Art. 17

(1) Informaţiile solicitate şi transmise de către Inspecţia Muncii în cadrul cooperării administrative cu autorităţile competente din alte state membre şi din Confederaţia Elveţiană sunt utilizate numai în scopul pentru care au fost solicitate.

(2) Cooperarea administrativă şi furnizarea de asistenţă reciprocă se realizează cu titlu gratuit. Registrele în care sunt înregistrate întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. b), care pot fi consultate de către Inspecţia Muncii şi care sunt încărcate în Sistemul IMI, pot fi consultate în condiţii similare şi de către autorităţile competente echivalente ale celorlalte state membre.

Art. 18

(1) În funcţie de tipurile de informaţii solicitate în cadrul cooperării administrative cu privire la detaşarea transnaţională a salariaţilor pot fi desemnate, în calitate de autorităţi competente, şi alte instituţii naţionale. Procedura de desemnare se stabileşte prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(2) Instituţiile desemnate în calitate de autorităţi competente potrivit alin. (1) sunt înregistrate în Sistemul IMI, conform legislaţiei în vigoare, şi asigură cooperarea administrativă prin furnizarea de informaţii din domeniul propriu de competenţă, cu respectarea prevederilor, condiţiilor şi termenelor de răspuns prevăzute la art. 15-17.

(3) Autorităţile competente desemnate în conformitate cu prevederile alin. (2) participă la cooperarea administrativă în calitate de operatori de date cu caracter personal, înregistraţi la Autoritatea Naţională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, în condiţiile legii.

(4) Inspecţia Muncii comunică autorităţilor competente din celelalte state membre şi din Confederaţia Elveţiană, precum şi Comisiei Europene lista autorităţilor competente naţionale desemnate în conformitate cu alin. (1) care participă la cooperarea administrativă.

(5) Autorităţile competente naţionale respectă alegerea fiecărui stat membru şi opţiunea Confederaţiei Elveţiene în ceea ce priveşte autorităţile competente desemnate.

Art. 19

Cererile de informare formulate în cadrul cooperării administrative dintre statele membre includ şi informaţii cu privire la recuperarea sumelor provenite din aplicarea unei sancţiuni financiare administrative sau la comunicarea unei decizii prin care se impune o astfel de sancţiune, astfel cum se prevede la art. 29-46.

Art. 20

(1) Cooperarea administrativă include, în situaţia unor cereri motivate, şi transmiterea sau comunicarea de documente.

(2) Comunicarea unor documente, altele decât cele privind impunerea unei sancţiuni financiare administrative către întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. b), la solicitarea autorităţilor competente din alte state membre sau din Confederaţia Elveţiană, se realizează de către Inspecţia Muncii, prin inspectoratele teritoriale de muncă, în condiţiile prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 21

O solicitare de informare în cadrul cooperării administrative cu celelalte state membre şi Confederaţia Elveţiană nu limitează autorităţile naţionale competente în luarea de măsuri în conformitate cu atribuţiile prevăzute în legislaţia naţională şi/sau decurgând din dreptul Uniunii Europene, în vederea verificării, controlării şi prevenirii cazurilor de încălcare a prevederilor prezentei legi.

Art. 22

(1) Inspecţia Muncii este autoritatea naţională competentă să controleze, prin inspectoratele teritoriale de muncă, respectarea de către întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. a) a clauzelor şi a condiţiilor de încadrare în muncă prevăzute la art. 6.

(2) În cadrul controalelor prevăzute la alin. (1), Inspecţia Muncii, prin cooperare administrativă, solicită, în situaţia în care este necesar, sprijinul autorităţilor competente din statul membru de stabilire a întreprinderilor prevăzute la art. 3 lit. a).

(3) Competenţa efectuării de inspecţii şi verificări cu privire la respectarea de către întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. b) a clauzelor şi condiţiilor de încadrare în muncă prevăzute la art. 8 pe perioada detaşării transnaţionale a unui salariat de pe teritoriul României pe teritoriul unui stat membru sau pe teritoriul Confederaţiei Elveţiene revine autorităţilor competente ale statului membru sau Confederaţiei Elveţiene, după caz.

(4) Inspecţia Muncii, prin inspectoratele teritoriale de muncă, asigură monitorizarea şi controlul respectării prevederilor legislaţiei naţionale cu privire la salariaţii detaşaţi de pe teritoriul României de către întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. b), pentru toate aspectele legate de relaţia de muncă, cu excepţia celor prevăzute la art. 8.

(5) În cadrul cooperării administrative, inspecţia Muncii răspunde solicitărilor de asistenţă primite din partea autorităţilor competente din celelalte state membre sau din Confederaţia Elveţiană cu privire la întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. b).

(6) Inspecţia Muncii comunică din oficiu, în cel mai scurt timp, orice informaţie relevantă privind posibile încălcări ale prezentei legi autorităţilor competente din alte state membre şi din Confederaţia Elveţiană cu atribuţii în verificarea şi, după caz, sancţionarea acestora.

CAPITOLUL IV: Cerinţe administrative, măsuri de control şi inspecţii

Art. 23

(1) Inspecţia Muncii, prin inspectoratele teritoriale de muncă, verifică aplicarea prevederilor prezentei legi, în vederea respectării drepturilor salariaţilor detaşaţi pe teritoriul României în cadrul prestării de servicii transnaţionale.

(2) Inspecţia Muncii, prin inspectoratele teritoriale de muncă, efectuează inspecţii eficace şi adecvate pe teritoriul României pentru a controla şi a monitoriza respectarea dispoziţiilor prezentei legi.

(3) Fără a aduce atingere posibilităţii de a efectua controale aleatorii de către Inspecţia Muncii, prin inspectoratele teritoriale de muncă, inspecţiile se bazează, în primul rând, pe o evaluare a riscurilor realizată anual.

(4) Procedura de evaluare a riscurilor se reglementează prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(5) Inspecţia Muncii, prin inspectoratele teritoriale de muncă, se asigură că inspecţiile şi controalele efectuate în temeiul prezentei legi nu sunt discriminatorii şi/sau disproporţionate.

Art. 24

(1) Pentru a asigura monitorizarea eficace a respectării obligaţiilor prevăzute de prezenta lege, Inspecţia Muncii impune cerinţe administrative şi măsuri de control, în conformitate cu dreptul Uniunii Europene.

(2) Cerinţele administrative şi măsurile de control includ următoarele obligaţii pentru întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. a):

a) obligaţia de a transmite inspectoratului teritorial de muncă în a cărui rază teritorială urmează să se desfăşoare activitatea o declaraţie în limba română privind detaşarea salariaţilor proprii, cel târziu în ziua lucrătoare anterioară începerii activităţii, care să conţină informaţiile relevante necesare pentru a permite controale faptice la locul de muncă;

b) obligaţia de a deţine şi de a pune la dispoziţia inspectorilor de muncă, la solicitarea acestora, precum şi de a păstra într-un loc accesibil şi identificabil în mod clar pe teritoriul României, pe perioada detaşării transnaţionale, copii, în format electronic sau pe suport hârtie, ori copii ale documentelor echivalente privind:

1. (i) contractul de muncă sau un document echivalent, iar în cazul în care este necesar ori relevant, informaţii suplimentare referitoare la durata angajării, moneda în care se face plata salariului, prestaţiile în natură sau în bani de care beneficiază salariatul pe durata detaşării transnaţionale, condiţiile care reglementează repatrierea salariatului;

2. (ii) salariul şi dovada plăţii acestuia;

3. iii) durata timpului de lucru şi fişa de prezenţă;

c) obligaţia de a furniza documentele prevăzute la lit. b), după terminarea perioadei de detaşare, la cererea Inspecţiei Muncii sau a inspectoratelor teritoriale de muncă, în termen de cel mult 20 de zile lucrătoare de la momentul primirii solicitării;

d) obligaţia de a furniza o traducere în limba română a documentelor prevăzute la lit. b);

e) obligaţia de a desemna o persoană care să asigure legătura cu autorităţile competente naţionale şi care să trimită şi să primească documente şi/sau avize, dacă este cazul.

(3) Întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. a) au obligaţia prevăzută la alin. (2) lit. c) timp de 3 ani după terminarea perioadei de detaşare transnaţională.

(4) Cerinţele administrative şi măsurile de control prevăzute la alin. (2), precum şi sancţiunile contravenţionale aplicabile întreprinderilor prevăzute la art. 3 lit. a), în cazul nerespectării acestora, sunt prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(5) Pentru a asigura monitorizarea eficace a respectării obligaţiilor prevăzute de prezenta lege, în cazul în care apar situaţii noi determinate de evoluţia detaşării transnaţionale şi pentru care cerinţele existente nu sunt suficiente sau eficiente în realizarea acţiunilor de control, Ministerul Muncii şi Justiţiei Sociale, la propunerea Inspecţiei Muncii, stabileşte, prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi, cerinţe administrative şi măsuri de control suplimentare faţă de cele prevăzute la alin. (2) şi, respectiv, sancţiuni contravenţionale aplicabile întreprinderilor prevăzute la art. 3 lit. a), în cazul nerespectării acestora.

(6) Ministerul Muncii şi Justiţiei Sociale informează Comisia Europeană cu privire la măsurile prevăzute la alin. (2) şi (5) pe care le aplică sau pe care le-a pus în aplicare.
(7) Inspecţia Muncii informează întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. a) cu privire la cerinţele administrative şi măsurile de control pe care le aplică, în conformitate cu alin. (2) şi (5), inclusiv prin publicarea pe site-ul propriu.
(8) Procedurile şi formalităţile referitoare la detaşarea transnaţională a salariaţilor potrivit prevederilor prezentului articol sunt îndeplinite de întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. a) prin transmiterea documentelor către inspectoratele teritoriale de muncă, în format electronic sau pe suport hârtie, prin servicii poştale, curierat sau orice alte mijloace de comunicare prevăzute de lege.
(9) În înţelesul alin. (2) lit. b), prin loc accesibil şi identificabil în mod clar pe teritoriul României se înţelege locul de muncă aşa cum este definit la art. 5 lit. k) din Legea securităţii şi sănătăţii în muncă nr. 319/2006, cu modificările ulterioare.

Art. 25

Dispoziţiile art. 24 nu aduc atingere obligaţiilor care decurg din dreptul Uniunii Europene, în special celor care decurg din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European şi al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, din prevederile Legii nr. 319/2006, cu modificările ulterioare, şi nici celor care decurg din legislaţia română privind încadrarea în muncă a salariaţilor, cu condiţia ca acestea din urmă să fie aplicabile în egală măsură întreprinderilor stabilite în România şi să fie justificate şi proporţionale.

CAPITOLUL V: Apărarea drepturilor, răspunderea în materie de subcontractare, accesul la informaţii

Art. 26

(1) În situaţia în care salariaţii detaşaţi pe teritoriul României în condiţiile prezentei legi consideră că le-au fost încălcate drepturile cu privire la condiţiile de muncă sau că au suferit pierderi ori daune ca urmare a nerespectării prevederilor prezentei legi, se pot adresa Inspecţiei Muncii şi/sau instanţelor judecătoreşti competente din România ori instanţelor judecătoreşti dintr-un alt stat potrivit convenţiilor internaţionale existente în materie de competenţă judiciară şi pot depune plângere împotriva angajatorului lor în mod direct.
(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile şi după încetarea perioadei de detaşare transnaţională pe teritoriul României, cu respectarea prevederilor legislaţiei române privind termenele de prescripţie sau termenele-limită de introducere a unor acţiuni în justiţie/plângeri/contestaţii depuse de salariaţii români pentru nerespectarea drepturilor prevăzute la alin. (1).
(3) Prevederile alin. (1) se aplică fără a aduce atingere competenţelor instanţelor naţionale, astfel cum sunt prevăzute de legislaţia naţională şi/sau convenţiile internaţionale.
(4) Sindicatele, asociaţiile, organizaţiile şi alte entităţi juridice care au, în conformitate cu criteriile stabilite în dreptul intern, interese legitime privind respectarea drepturilor salariaţilor detaşaţi transnaţional pot să iniţieze, în numele sau în sprijinul salariaţilor detaşaţi ori al angajatorului lor şi cu acordul scris al acestora, acţiuni judiciare sau administrative, în vederea punerii în aplicare a prezentei legi.
(5) Prevederile alin. (1) şi (4) se aplică fără a aduce atingere:
a) altor atribuţii şi drepturi colective ale partenerilor sociali şi ale reprezentanţilor salariaţilor, prevăzute de legislaţia naţională;
b) dispoziţiilor legale naţionale de procedură privind reprezentarea şi apărarea în faţa instanţelor.
(6) În cazul în care salariaţii detaşaţi în condiţiile prezentei legi iniţiază acţiuni în instanţă sau acţiuni administrative împotriva angajatorului lor, în conformitate cu prevederile alin. (1), beneficiază de protecţie împotriva oricărui tratament advers din partea angajatorului.
(7) În sensul prevederilor alin. (6), este interzisă modificarea unilaterală de către angajator a relaţiilor sau a condiţiilor de muncă, inclusiv concedierea salariatului detaşat care a înaintat o acţiune administrativă ori care a depus o plângere la instanţele judecătoreşti competente în vederea aplicării prevederilor prezentei legi, şi după ce hotărârea judecătorească a rămas definitivă, cu excepţia unor motive întemeiate şi fără legătură cu acţiunea administrativă ori plângerea depusă de salariat.
(8) Angajatorul salariatului detaşat poartă răspunderea pentru acordarea tuturor drepturilor acestuia prevăzute în contractul individual de muncă şi/sau contractul colectiv de muncă aplicabil.
(9) Angajatorul salariatului detaşat are următoarele obligaţii faţă de acesta:
a) să plătească orice remuneraţie netă restantă datorată în temeiul prevederilor art. 6, respectiv art. 8;
b) să plătească orice sume retroactive sau rambursări de taxe, impozite ori contribuţii la asigurările sociale, reţinute în mod nejustificat din salariul acestuia;
c) să ramburseze costurile al căror cuantum nu poate fi justificat în raport cu salariul net al salariatului detaşat sau cu calitatea locului de cazare, reţinute ori deduse din salarii pentru cazarea oferită de angajator;
d) să plătească contribuţii la fonduri sau instituţii comune ale partenerilor sociali, reţinute în mod nejustificat din salariul salariatului detaşat, după caz.
(10) Prevederile alin. (8) se aplică şi în cazurile în care salariaţii detaşaţi au revenit din statul membru sau Confederaţia Elveţiană în care a avut loc detaşarea transnaţională.

Art. 27

(1) În cadrul lanţurilor de subcontractare, pentru activităţile prevăzute în anexă, contractantul căruia întreprinderea prevăzută la art. 3 lit. a) îi este subcontractant direct răspunde în solidar cu aceasta sau în locul său pentru drepturile salariale nete restante aferente salariului minim acordat potrivit prezentei legi şi/sau contribuţiilor datorate unor fonduri sau instituţii comune ale partenerilor sociali, în conformitate cu prevederile art. 6.
(2) Răspunderea prevăzută la alin. (1) este limitată numai la drepturile salariatului detaşat obţinute în temeiul relaţiei contractuale dintre contractant şi subcontractantul acestuia.
(3) Contractantul este exonerat de orice răspundere dacă face dovada că a solicitat subcontractantului documentele care să ateste respectarea de către acesta a condiţiilor de muncă prevăzute, în conformitate cu prevederile art. 6, pentru salariaţii detaşaţi.
(4) Documentele prevăzute la alin. (3) trebuie să conţină, cel puţin, următoarele:
a) dovada plăţii salariului salariaţilor detaşaţi, conform prevederilor art. 6 lit. c);
b) respectarea normelor aplicabile cu privire la durata maximă a timpului de muncă şi durata minimă a repausului periodic, conform prevederilor art. 6 lit. a);
c) o declaraţie pe propria răspundere a subcontractantului, prin care acesta se obligă să respecte drepturile salariaţilor detaşaţi, în conformitate cu prevederile art. 6.

(5) Ministerul Muncii şi Justiţiei Sociale informează Comisia Europeană cu privire la măsurile adoptate în conformitate cu prevederile prezentului articol.
(6) Inspecţia Muncii publică pe site-ul propriu, în limbile română şi engleză, măsurile adoptate în conformitate cu prevederile prezentului articol.

Art. 28

(1) Inspecţia Muncii asigură informarea pe scară largă privind clauzele şi condiţiile de încadrare în muncă de care beneficiază salariaţii detaşaţi pe teritoriul României, în conformitate cu prevederile art. 6, şi pe care trebuie să le respecte şi să le aplice întreprinderile prevăzute la art. 3.
(2) Informaţiile sunt puse la dispoziţie gratuit, într-un mod clar, transparent, detaliat, lipsit de ambiguitate, uşor accesibil de la distanţă şi prin mijloace electronice, în formate şi în conformitate cu standardele informatice privind accesibilitatea on-line care asigură accesul inclusiv al persoanelor cu dizabilităţi.
(3) În scopul îmbunătăţirii accesului la informaţii şi al clarităţii acestora, Inspecţia Muncii asigură publicarea şi actualizarea periodică, pe site-ul propriu, cel puţin a următoarelor informaţii:
a) clauzele şi condiţiile de încadrare în muncă prevăzute la art. 6;
b) procedura specifică privind detaşarea salariaţilor pe teritoriul României în cadrul prestării de servicii transnaţionale;
c) date cu privire la măsurile administrative şi de control aplicabile întreprinderilor prevăzute la art. 3 lit. a), în conformitate cu prevederile art. 24;
d) lista şi datele de contact ale inspectoratelor teritoriale de muncă;
e) date referitoare la contractele colective de muncă încheiate la nivel sectorial, cu aplicabilitate extinsă la întreg sectorul de activitate, conform prevederilor legale, şi cu privire la clauzele şi condiţiile de încadrare în muncă aplicabile salariaţilor detaşaţi pe teritoriul României în baza acestor contracte colective de muncă, precum şi, după caz, trimiteri către site-urile oficiale ale partenerilor sociali reprezentativi;
f) date privind procedurile de depunere a plângerilor.
(4) Informaţiile prevăzute la alin. (3) sunt puse la dispoziţie în limbile română şi engleză.
(5) În scopul îmbunătăţirii accesului la informaţii, Inspecţia Muncii evaluează anual necesitatea furnizării de informaţii şi stabileşte publicarea acestora şi în alte limbi oficiale ale Uniunii Europene, în funcţie de cererile de informare primite.
(6) Inspecţia Muncii desemnează persoanele de contact din cadrul biroului de legătură responsabile cu soluţionarea cererilor de informare şi publică pe site-ul instituţiei datele de contact ale acestora.
(7) Ministerul Muncii şi Justiţiei Sociale şi Inspecţia Muncii asigură actualizarea informaţiilor furnizate în fişa de ţară privind detaşarea transnaţională a salariaţilor pe teritoriul României, anual sau ori de câte ori este necesar.
(8) Ministerul Muncii şi Justiţiei Sociale şi Inspecţia Muncii sunt autorităţile naţionale care furnizează informaţiile generale salariaţilor detaşaţi şi întreprinderilor în legătură cu legislaţia şi practica naţională, aplicabile acestora în ceea ce priveşte drepturile şi obligaţiile lor pe teritoriul României.

CAPITOLUL VI: Recuperarea transfrontalieră a sumelor provenite din aplicarea sancţiunilor financiare administrative şi/sau a amenzilor contravenţionale

Art. 29

Fără a aduce atingere altor prevederi legale naţionale prevăzute prin legi speciale sau decurgând din dreptul Uniunii Europene, principiul asistenţei reciproce şi al recunoaşterii reciproce, precum şi măsurile şi procedurile prevăzute în prezentul capitol se aplică în ceea ce priveşte recuperarea transfrontalieră a sumelor provenite din aplicarea sancţiunilor financiare administrative şi/sau a amenzilor contravenţionale aplicate:
a) unei întreprinderi prevăzute la art. 3 lit. a), pentru nerespectarea prevederilor legale;
b) unei întreprinderi prevăzute la art. 3 lit. b), pentru nerespectarea normelor aplicabile privind detaşarea transnaţională a salariaţilor în statul membru gazdă.

Art. 30

Dispoziţiile prezentului capitol se aplică:
a) sancţiunilor financiare administrative definite la art. 2 alin. (1) lit. o);
b) amenzilor contravenţionale aplicate de către Inspecţia Muncii, prin inspectoratele teritoriale de muncă, întreprinderilor prevăzute la art. 3 lit. a), pentru nerespectarea prevederilor prezentei legi.

Art. 31

Prezenta lege nu aduce atingere dispoziţiilor Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi normelor de drept internaţional şi european relevante în domeniul cooperării judiciare în materie penală şi nici dispoziţiilor Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la Uniunea Europeană, aprobată cu completări prin Legea nr. 191/2007, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 32

(1) Se desemnează Inspecţia Muncii ca autoritate naţională competentă pentru aplicarea dispoziţiilor prezentului capitol, responsabilă cu transmiterea administrativă a cererilor de comunicare a unui proces-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei, respectiv primirea administrativă a cererilor de comunicare a unei decizii de impunere a unei sancţiuni financiare administrative.
(2) Se desemnează Agenţia Naţională de Administrare Fiscală ca autoritate naţională competentă pentru aplicarea dispoziţiilor prezentului capitol, responsabilă cu transmiterea administrativă a cererilor de recuperare pentru amenzile contravenţionale şi primirea administrativă a cererilor de recuperare a unor sume provenite din sancţiuni financiare administrative.
(3) În înţelesul prezentului capitol, Inspecţia Muncii şi Agenţia Naţională de Administrare Fiscală au rol de autorităţi solicitate şi solicitante, după caz, pentru aplicarea dispoziţiilor prezentului capitol, în conformitate cu competentele prevăzute la alin. (1) şi (2).
(4) Inspecţia Muncii comunică, prin intermediul Sistemului IMI, Comisiei Europene autorităţile naţionale competente desemnate pentru aplicarea dispoziţiilor prezentului capitol.

Art. 33

(1) Inspecţia Muncii, în calitate de autoritate solicitată, ca urmare a unei cereri primite în condiţiile prevăzute la art. 53 alin. (1) din partea unei autorităţi solicitante din alt stat membru, sub rezerva dispoziţiilor art. 40 şi 42, comunică întreprinderii prevăzute la art. 3 lit. b) decizia prin care se impune o sancţiune financiară administrativă, precum şi alte documente relevante, după caz, în copie certificată pentru conformitate cu originalul.

(2) Inspecţia Muncii recunoaşte cererea de comunicare fără alte formalităţi suplimentare şi ia cu celeritate toate măsurile necesare pentru punerea sa în aplicare, cu excepţia cazului în care sunt invocate motivele de refuz prevăzute la art. 42.
(3) Comunicarea deciziei de impunere a sancţiunii financiare administrative către întreprinderea stabilită în România, potrivit prevederilor alin. (1), se realizează în conformitate cu procedurile stabilite de prevederile Ordonanţei Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravenţiilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare.
(4) Comunicarea prevăzută la alin. (3) se realizează de către inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială se află sediul întreprinderii şi are acelaşi efect ca în situaţia în care ar fi fost realizată direct de statul membru solicitant.
(5) Prin derogare de la prevederile Ordonanţei Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare, procedura de comunicare a deciziei de impunere a unei sancţiuni financiare administrative se realizează în termen de maximum 30 de zile de la data primirii de către Inspecţia Muncii a cererii de comunicare.
(6) Procedura şi termenele de comunicare prevăzute la alin. (5) se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.
(7) Inspecţia Muncii informează autoritatea solicitantă în cel mai scurt termen posibil cu privire, după caz, la:
a) măsurile adoptate ca urmare a cererii de comunicare primite şi în special la data la care decizia de impunere a unei sancţiuni financiare administrative a fost comunicată întreprinderii stabilite în România, potrivit alin. (1) şi (3)-(5);
b) motivele de refuz al comunicării deciziei de impunere a unei sancţiuni financiare administrative, în conformitate cu prevederile art. 42.

Art. 34

Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, în calitate de autoritate solicitată, ca urmare a unei cereri primite din partea autorităţii solicitante din alt stat membru, sub rezerva prevederilor art. 41 şi 42, întreprinde măsurile de recuperare, conform prevederilor Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, a unei sume provenite din sancţiuni financiare administrative care a fost impusă în conformitate cu actele normative şi procedurile statului membru solicitant de către o autoritate competentă sau confirmată de către un organism administrativ ori judiciar sau, după caz, de către o instanţă competentă în domeniul dreptului muncii şi care nu face obiectul unei căi de atac.

Art. 35

(1) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, în calitate de autoritate solicitată care primeşte o cerere de recuperare a unei sume provenite din sancţiuni financiare administrative transmise în conformitate cu prevederile art. 34 şi art. 53 alin. (1), recunoaşte cererea în cauză fără să mai fie necesare formalităţi suplimentare.
(2) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, prin organele fiscale centrale subordonate, ia, fără întârziere, toate măsurile necesare, în conformitate cu prevederile Legii nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, pentru punerea în aplicare a cererii de recuperare primite potrivit prevederilor alin. (1), cu excepţia cazului în care decide să invoce unul dintre motivele de refuz prevăzute la art. 42.
(3) Titlul executoriu care permite recuperarea unor astfel de sume provenite din sancţiuni financiare administrative, emis în statul membru solicitant, este înlocuit cu un titlu executoriu care permite executarea sa în România, conform prevederilor art. 226 din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.
(4) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, prin organele fiscale centrale subordonate, converteşte creanţa reprezentând suma provenită din sancţiunea financiară administrativă din moneda naţională a statului membru solicitant în moneda naţională a României, la cursul de schimb oficial publicat de Banca Naţională a României la data la care a fost impusă sancţiunea.

Art. 36

În materie de recuperare a unei sume provenite din sancţiuni financiare administrative, Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, în calitate de autoritate solicitată, prin organele fiscale centrale subordonate, acţionează în conformitate cu actele cu putere de lege şi actele administrative care se aplică încălcărilor sau deciziilor identice cu cele aflate în cauză ori, în absenţa unor categorii identice, încălcărilor sau deciziilor similare.

Art. 37

(1) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, în calitate de autoritate solicitată, ia toate măsurile necesare pentru a informa, în termen de maximum 30 de zile de la data primirii cererii, întreprinderea prevăzută la art. 3 lit. b) cu privire la cererea de recuperare a unei sume provenite din sancţiuni financiare administrative, precum şi la documentele relevante, după caz, în conformitate cu legislaţia română.
(2) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, în calitate de autoritate solicitată, informează cu celeritate autoritatea solicitantă cu privire la:
a) acţiunile întreprinse ca urmare a cererii sale de recuperare şi data la care a fost efectuată informarea prevăzută la alin. (1);
b) motivele de refuz, în cazul în care Agenţia Naţională de Administrare Fiscală refuză să dea curs cererii de recuperare a unei sume provenite din sancţiuni financiare administrative, în conformitate cu prevederile art. 42.

Art. 38

(1) În cazurile prevăzute la art. 50 alin. (3), în care comunicarea procesului-verbal de constatare a contravenţiei şi de aplicare a sancţiunii de către inspectoratul teritorial de muncă, potrivit prevederilor art. 50 alin. (2), nu poate fi realizată, inspectoratul teritorial de muncă transmite Inspecţiei Muncii, în format electronic, o copie scanată a procesului-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei aplicate unei întreprinderi prevăzute la art. 3 lit. a) pentru nerespectarea prevederilor legale, certificată pentru conformitate cu originalul, în vederea efectuării de către Inspecţia Muncii a unei cereri de comunicare.
(2) Transmiterea procesului-verbal de constatare a contravenţiei şi de aplicare a sancţiunii potrivit alin. (1) se realizează în termen de 5 zile lucrătoare de la data:
a) primirii de către inspectoratul teritorial de muncă a unui document care dovedeşte neefectuarea comunicării; sau
b) împlinirii termenului de 30 de zile de la momentul transmiterii procesului-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei de către inspectoratul teritorial de muncă în conformitate cu prevederile art. 50, în situaţia neprimirii de către inspectoratul teritorial de muncă a unui document privind confirmarea sau neefectuarea comunicării, după caz.
(3) Inspecţia Muncii nu poate transmite o cerere de comunicare a procesului-verbal de constatare şi sancţionare a

contravenţiei dacă şi atât timp cât amenda este contestată de către întreprinderea respectivă pe teritoriul României.
(4) Inspecţia Muncii formulează cererea de comunicare în termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii procesului-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei de la inspectoratul teritorial de muncă.
(5) Inspecţia Muncii are obligaţia de a completa cererea de comunicare cu toate elementele prevăzute la art. 40 şi de a ataşa acestei cereri procesul-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei.
(6) Comunicarea unui proces-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei, efectuată de către autoritatea solicitată din statul membru de stabilire a întreprinderii, la solicitarea Inspecţiei Muncii, este considerată ca având acelaşi efect ca în cazul în care ar fi fost efectuată direct de către Inspecţia Muncii.
(7) Inspecţia Muncii transmite către inspectoratul teritorial de muncă, în termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii, informarea privind măsurile luate pentru comunicarea procesului-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei, precum şi data la care acesta a fost comunicat contravenientului, informare primită din partea autorităţii solicitate din statul membru de stabilire a întreprinderii respective.
(8) În cazul refuzului autorităţii solicitate de a da curs cererii de notificare, Inspecţia Muncii remediază aspectele invocate ca motiv al refuzului şi retransmite documentele prevăzute la alin. (5) în termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii refuzului.

Art. 39

(1) Inspectoratele teritoriale de muncă transmit procesele-verbale de constatare şi sancţionare a contravenţiei organelor fiscale centrale din subordinea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, numai în condiţiile în care procesul-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei este comunicat şi nu este contestat pe teritoriul României.
(2) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, în calitate de autoritate solicitantă, se asigură că cererea de recuperare a unei amenzi contravenţionale se efectuează în conformitate cu prevederile legislaţiei naţionale.
(3) Formularea cererii de recuperare a unei amenzi contravenţionale se efectuează doar în cazul în care Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, prin organele fiscale centrale subordonate, nu este în măsură să procedeze la recuperarea creanţelor, conform prevederilor legislaţiei naţionale în acest domeniu.
(4) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală nu formulează o cerere de recuperare a unei amenzi contravenţionale dacă şi atât timp cât amenda, precum şi creanţa corespondentă şi/sau titlul executoriu sunt contestate în România.
(5) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală se asigură că cererea de recuperare transmisă conţine toate elementele prevăzute la art. 41.
(6) Cererea de recuperare a amenzii contravenţionale se întocmeşte de Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, prin organele fiscale centrale subordonate, în termen de 6 luni de la data primirii procesului-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei, în conformitate cu prevederile alin. (1).
(7) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, în calitate de autoritate solicitantă, prin organele fiscale centrale subordonate, nu va mai urmări recuperarea amenzii contravenţionale după primirea acceptului procesării cererii de recuperare din partea autorităţii solicitate.

Art. 40

Cererea de comunicare a deciziei privind aplicarea unei sancţiuni financiare administrative şi/sau a unei amenzi contravenţionale se efectuează prin intermediul instrumentului uniform de comunicare de către autoritatea solicitantă şi indică cel puţin următoarele elemente:
a) numele şi adresa destinatarului şi orice alte date sau informaţii relevante pentru identificarea destinatarului;
b) o prezentare sumară a faptelor şi circumstanţelor încălcării legislaţiei aplicabile, natura contravenţiei care a condus la aplicarea sancţiunii şi/sau amenzii şi normele legislative relevante aplicabile;
c) instrumentul care permite executarea în statul membru solicitant şi toate celelalte informaţii sau documente relevante, inclusiv cele de natură judiciară, cu privire la creanţa corespondentă ori la sancţiunea financiară administrativă şi/sau amenda contravenţională;
d) numele, adresa şi alte date de contact cu privire la autoritatea competentă responsabilă pentru evaluarea sancţiunii şi/sau amenzii şi, în cazul în care sunt diferite, organismul competent care poate oferi informaţii suplimentare privind sancţiunea şi/sau amenda sau posibilităţile de a contesta obligaţia de plată sau decizia de impunere;
e) scopul comunicării;
f) termenul în care trebuie efectuată.

Art. 41

Cererea autorităţii solicitante de recuperare a unei sume provenind dintr-o sancţiune financiară administrativă şi/sau a unei amenzi contravenţionale se efectuează prin intermediul instrumentului uniform de recuperare şi cuprinde cel puţin următoarele elemente:
a) numele şi adresa destinatarului şi orice alte date sau informaţii relevante pentru identificarea destinatarului;
b) o prezentare pe scurt a faptelor şi circumstanţelor încălcării, natura faptei/contravenţiei şi normele aplicabile relevante;
c) instrumentul care permite executarea în statul membru solicitant şi toate celelalte informaţii sau documente relevante, inclusiv cele de natură judiciară, cu privire la creanţa corespondentă ori la sancţiunea financiară administrativă;
d) numele, adresa şi alte date de contact cu privire la autoritatea competentă responsabilă de evaluarea sancţiunii administrative financiare şi, în cazul în care sunt diferite, organismul competent care poate oferi informaţii suplimentare privind sancţiunea ori posibilităţile de a contesta obligaţia de plată sau decizia care o impune;
e) data la care hotărârea sau decizia a devenit executorie ori finală;
f) descrierea naturii şi a valorii sancţiunii financiare administrative, orice date relevante în contextul procesului de recuperare;
g) dacă hotărârea ori decizia a fost comunicată părţilor şi/sau luată în lipsa acestora, se va menţiona modul în care aceasta a fost comunicată şi/sau luată;
h) confirmarea din partea autorităţii solicitante a faptului că sancţiunea nu face obiectul niciunei căi de atac;
i) descrierea creanţei corespondente pentru care se formulează cererea şi a diverselor sale componente.

Art. 42

(1) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală sau inspecţia Muncii, după caz, respectiv autorităţile solicitate din celelalte state membre nu sunt obligate să dea curs unei cereri de recuperare ori de comunicare a unei sancţiuni financiare administrative şi/sau a unei amenzi contravenţionale, dacă cererea respectivă:

a) nu conţine informaţiile prevăzute la art. 40 sau 41, după caz, ori este incompletă;
b) există o lipsă clară de concordanţă între cerere şi decizia corespondentă.
(2) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, prin organele fiscale centrale subordonate, respectiv autorităţile solicitate din celelalte state membre, după caz, pot refuza să dea curs unei cereri de recuperare şi în următoarele situaţii:
a) dacă în urma cercetărilor efectuate de autoritatea solicitată este evident că resursele preconizate sau costurile necesare pentru luarea măsurilor de recuperare a sumei provenind din sancţiunea financiară administrativă sunt disproporţionate în raport cu suma care urmează să fie recuperată ori dacă recuperarea creanţei este de natură să genereze, din cauza situaţiei debitorului, grave dificultăţi de ordin economic ori social în statul membru solicitat, în măsura în care reglementările legale şi practicile administrative în vigoare în respectivul stat membru permit o astfel de excepţie în cazul creanţelor naţionale;
b) suma provenind din sancţiunea financiară totală şi/sau amenda totală are o valoare mai mică decât echivalentul a 350 euro în moneda naţională;
c) drepturile şi libertăţile fundamentale ale părţilor şi principiile de drept care li se aplică, astfel cum sunt prevăzute în Constituţia statului membru solicitat, nu sunt respectate.

Art. 43

(1) În cazul în care, în cursul unei proceduri de recuperare, demarată în conformitate cu prevederile art. 35, Agenţia Naţională de Administrare Fiscală este informată, prin intermediul Sistemului IMI, de către autoritatea solicitantă că sancţiunea financiară administrativă şi/sau creanţa corespondentă fac/face obiectul unei contestaţii ori al unei cereri de recurs din partea întreprinderii în cauză sau a unei părţi interesate, Agenţia Naţională de Administrare Fiscală va comunica aceste aspecte organelor fiscale centrale din subordine, în vederea suspendării procedurii de recuperare, în aşteptarea deciziei organismului competent ori a autorităţii competente din statul membru solicitant.
(2) În cazul în care procesul-verbal de constatare şi sancţionare a unei contravenţii aplicate în România unei întreprinderi prevăzute la art. 3 lit. a) face obiectul unei contestaţii sau al unei cereri de recurs din partea întreprinderii în cauză ori a unei părţi interesate, Inspecţia Muncii, prin inspectoratele teritoriale de muncă, înştiinţează cu celeritate organele fiscale centrale subordonate Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.
(3) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală informează cu celeritate autoritatea competentă din statul membru solicitat, în vederea suspendării procedurii de recuperare de către aceasta, în aşteptarea soluţionării contestaţiei sau a cererii de recurs, în situaţia în care a fost transmisă acelui stat o cerere de recuperare, în conformitate cu prevederile art. 39.

Art. 44

(1) Întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. b) adresează orice contestaţie sau cerere de recurs cu privire la sancţiunea financiară administrativă şi/sau creanţa corespondentă autorităţii competente din statul membru gazdă pe teritoriul căruia a detaşat salariaţi.
(2) Întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. a) adresează orice contestaţie sau cerere de recurs cu privire la aplicarea unei amenzi contravenţionale de către Inspecţia Muncii sau inspectoratele teritoriale de muncă, în conformitate cu prevederile prezentei legi, la instanţa judecătorească competentă din România.
(3) Plângerile prealabile cu privire la măsurile de recuperare sau cu privire la validitatea ori modalitatea de realizare a unei comunicări efectuate de autorităţile competente naţionale, în conformitate cu prevederile art. 33-36, se introduc, de către întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. b), la autorităţile administrative competente în conformitate cu legislaţia română.
(4) Cererile de chemare în judecată cu privire la măsurile de recuperare sau cu privire la validitatea sau modalitatea de realizare a unei comunicări efectuate de autorităţile competente naţionale, în conformitate cu prevederile art. 33-36, se introduc, de către întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. b), la instanţele judecătoreşti din România, în conformitate cu legislaţia română.

Art. 45

(1) Sumele recuperate, aferente amenzilor contravenţionale sau sancţiunilor financiare administrative, după caz, revin autorităţii solicitate.
(2) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, în calitate de autoritate solicitată, prin organele fiscale centrale din subordine, recuperează sumele datorate în moneda naţională a României, în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.
(3) Sumele recuperate în conformitate cu prevederile alin. (2) se fac venit la bugetul de stat.
(4) Amenzile aplicate întreprinderilor prevăzute la art. 3 lit. a), pentru încălcarea dispoziţiilor prezentei legi, se achită în numerar la orice unitate a Trezoreriei Statului sau prin virament în contul corespunzător de venituri ale bugetului de stat deschis la Activitatea de Trezorerie şi Contabilitate Publică a Municipiului Bucureşti, codificat cu codul de identificare fiscală al Direcţiei Generale Regionale a Finanţelor Publice Bucureşti sau într-un cont deschis la o instituţie de credit.

Art. 46

Autorităţile competente naţionale nu solicită rambursarea cheltuielilor ce decurg din asistenţa reciprocă pe care o acordă autorităţilor competente din alte state membre în conformitate cu prevederile prezentului capitol sau care rezultă din aplicarea acestuia.

CAPITOLUL VII: Răspunderea contravenţională

Art. 47

Întreprinderile prevăzute la art. 3 lit. a) răspund potrivit legislaţiei române, pentru nerespectarea condiţiilor de muncă prevăzute la art. 6.

Art. 48

Constituie contravenţie şi se sancţionează cu amendă contravenţională de la 3.000 lei la 100.000 lei încălcarea dispoziţiilor art. 26 alin. (7).

Art. 49

Constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor stabilite potrivit art. 24 alin. (4) şi (5), precum şi a celor prevăzute la art. 47 şi 48 se fac de către inspectorii de muncă.

Art. 50

(1) Procesul-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei şi de aplicare a sancţiunii, întocmit potrivit legii, pentru contravenţiile săvârşite în condiţiile prevăzute la art. 24 alin. (4) şi (5), art. 47 şi 48, se comunică întreprinderii prevăzute la art. 3 lit. a), în condiţiile prevăzute la alin. (2)-(4).

(2) Comunicarea procesului-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei şi de aplicare a sancţiunii se face de către inspectoratele teritoriale de muncă, în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data emiterii acestuia, prin poştă, cu scrisoare recomandată cu conţinut declarat şi confirmare de primire, în plic închis, la adresa de stabilire a întreprinderii din statul membru sau Confederaţia Elveţiană.
(3) În situaţia prevăzută la alin. (2), în cazul în care corespondenţa este returnată, în alte situaţii decât cele prevăzute la alin. (4) lit. c) sau dacă, în termen de 30 de zile de la data expedierii procesului-verbal, nu este primită o confirmare de primire a acestuia, inspectoratul teritorial de muncă va transmite către Inspecţia Muncii documentele necesare în vederea transmiterii unei cereri de solicitare a comunicării procesului-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei şi de aplicare a sancţiunii, în conformitate cu prevederile art. 38, fără a mai fi necesară comunicarea prin afişare la sediul din străinătate a întreprinderii sau prin alte mijloace de publicitate.
(4) Procedura de comunicare a procesului-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei şi de aplicare a sancţiunii este considerată îndeplinită:
a) la data înscrisă pe confirmarea de primire care atestă primirea acestora de către întreprindere;
b) la data comunicării procesului-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei şi de aplicare a sancţiunii, confirmată de autoritatea solicitată din statul membru de stabilire a întreprinderii, ca urmare a transmiterii de către Inspecţia Muncii a cererii de solicitare a comunicării procesului-verbal, în conformitate cu prevederile art. 38;
c) la data consemnării de către personalul furnizorului de servicii poştale, după caz, a refuzului de semnare a confirmării de primire, a refuzului de primire a corespondenţei ori a imposibilităţii de a semna, din motive întemeiate, confirmarea de primire, indiferent dacă destinatarul a primit sau nu corespondenţa personal.

Art. 51

Prin derogare de la prevederile art. 14 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare, executarea sancţiunilor contravenţionale aplicate pentru contravenţiile săvârşite în condiţiile prevăzute la art. 24 alin. (4) şi (5), art. 47 şi 48 se prescrie dacă procesul-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei şi de aplicare a sancţiunii nu a fost comunicat contravenientului în termen de 4 luni de la data aplicării sancţiunii.

Art. 52

Dispoziţiile prezentului capitol se completează în mod corespunzător cu dispoziţiile Ordonanţei Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare, cu excepţia art. 14 alin. (1) din aceeaşi ordonanţă.

CAPITOLUL VIII: Dispoziţii tranzitorii şi finale

Art. 53

(1) Cooperarea administrativă şi asistenţa reciprocă între autorităţile competente din România şi autorităţile competente din statele membre, prevăzute la art. 14-22 şi la art. 33-43, sunt puse în aplicare prin intermediul Sistemului IMI.
(2) Cooperarea administrativă şi asistenţa reciprocă între autorităţile competente din România şi autorităţile competente din Confederaţia Elveţiană, prevăzute la art. 14-22, sunt puse în aplicare prin acorduri sau înţelegeri bilaterale.
(3) Inspecţia Muncii şi/sau Ministerul Muncii şi Justiţiei Sociale pot încheia cu autorităţile competente din statele membre ori cu Confederaţia Elveţiană acorduri sau înţelegeri bilaterale privind cooperarea administrativă şi asistenţa reciprocă în ceea ce priveşte aplicarea şi monitorizarea clauzelor şi condiţiilor de încadrare în muncă aplicabile salariaţilor detaşaţi, cu condiţia ca aceste acorduri sau înţelegeri bilaterale să nu aducă atingere drepturilor şi obligaţiilor salariaţilor ori întreprinderilor respective.
(4) Ministerul Muncii şi Justiţiei Sociale informează Comisia Europeană cu privire la acordurile şi/sau înţelegerile bilaterale pe care le aplică şi pune la dispoziţia acesteia textele respective.
(5) În cadrul acordurilor sau înţelegerilor bilaterale prevăzute la alin. (3), cu excepţia celor încheiate cu Confederaţia Elveţiană, Inspecţia Muncii utilizează Sistemul IMI.
(6) În cadrul cooperării administrative şi asistenţei reciproce prevăzute la alin. (1), prelucrarea datelor cu caracter personal se realizează de către autorităţile naţionale prevăzute de prezenta lege, desemnate ca autorităţi competente şi înregistrate în Sistemul IMI în vederea utilizării acestuia, în conformitate cu prevederile legale privind protecţia persoanelor fizice şi juridice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal.

Art. 54

(1) Prezenta lege intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.
(2) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 344/2006 privind detaşarea salariaţilor în cadrul prestării de servicii transnaţionale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 24 iulie 2006, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 55

În termen de 60 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, Ministerul Muncii şi Justiţiei Sociale va elabora normele metodologice de aplicare a acesteia, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 56

Procedura specifică privind detaşarea salariaţilor în cadrul prestării de servicii transnaţionale pe teritoriul României, reglementată prin Hotărârea Guvernului nr. 104/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 14 februarie 2007, îşi menţine valabilitatea până la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 55.

* * *

Prezenta lege transpune:
- Directiva 96/71/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detaşarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene, seria L, nr. 18 din 21 ianuarie 1997;
- Directiva 2014/67/UE a Parlamentului European şi a Consiliului din 15 mai 2014 privind asigurarea respectării aplicării Directivei 96/71/CE privind detaşarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii şi de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1.024/2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieţei interne ("Regulamentul IMI"), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 159 din 28 mai 2014.

-****-

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 şi ale art. 76 alin. (1) din Constituţia României, republicată.

PREŞEDINTELE CAMEREI DEPUTAŢILOR
NICOLAE-LIVIU DRAGNEA
PREŞEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

ANEXĂ:

Activităţi din domeniul construcţiilor, care vizează construirea, repararea, întreţinerea, modificarea sau demolarea clădirilor:

a) excavaţii;
b) terasament;
c) construcţii;
d) montare şi demontare a elementelor prefabricate;
e) amenajare sau echipare;
f) transformare;
g) renovare;
h) reparare;
i) demontare;
j) demolare;
k) mentenanţă;
l) întreţinere, lucrări de vopsire şi curăţare;
m) îmbunătăţiri.

Publicat în Monitorul Oficial cu numărul 196 din data de 21 martie 2017